

Ako išlo vajce na vandrovku

Tímová práca

Spoločnými silami dokážeme oveľa viac.

Tradičná ľudová rozprávka nám rozpovie príbeh o dobrodružnej výprave vajca. To si cestou k sebe pribralo zvieracích kamarátov, ktorí spoločnými silami porazili obávaných zbojníkov.

⌚ 8 min

😊 5+

Bolo raz **jedno vajce**. Doma sa veľmi nudilo, a tak si jedného dňa povedalo, že bude lepšie, ak sa vyberie spoznávať svet. Vybralo sa teda na vandrovku.

Ako si tak vykračuje, vidí ohradu a za ňou koňa. **Kôň zaerdží**.

„A kamže ideš, vajce?“ pýta sa kôň.

„Idem na vandrovku,“ hrdo odpovie vajce.

„Vieš čo, vajce? V okolí tejto ohrady som už videl všetko. Idem ja s tebou,“ povie kôň.

A tak ďalej putujú dvaja. Ako tak idú, cestou stretnú na lúke vola. Vôl funí a dupe nohami, až sa **zem otriasa**.

„A vy dvaja kamže idete? opýta sa ich vôl.

„Ideme na vandrovku,“ odpovie vajce za oboch.

„Idem aj ja s vami, tu na tejto lúke som už všetku hlinu udupal,“ vyhlásil vôl a **ďalej už idú v trojici**.

Keď títo traja vandrovníci prechádzajú okolo starej chalúčky, uvidia mačku, ktorá sa vyhrieva na streche a **lenivo mňauká**.

„Kam ste sa vybrali, takto v trojici?“ začne mačka vyzvedať.

„Ideme na vandrovku,“ opäť odpovie vajce.

„Nudím sa tu na streche, idem ja s vami,“ povie mačka a už **vandrujú štyria**.

Vandrujú ďalej, keď ich cesta zaviedla k malému potoku. Ako okolo neho prechádzali, uvideli raka. Podišli bližšie a hneď ako ich rak zbadal, na výstrahu **zacvakal klepetami**.

„A kdeže toľkí kráčate?“ zahundre rak.

„Ideme na vandrovku,“ odpovie vajce už po štvrtýkrát.

„Ja som ešte nebol inde ako v tomto malom potôčiku, **idem teda s vami**,“ povie rak a už spolu kráčajú piati vandrovníci.

Opodiaľ sa pred zrkadlom predvádzal moriak, keď vtom zbadá päťicu, ktorá si hrdo vykračuje.

Aj on osloví pocestných a pýta sa ich na cestu. Vajce opäť s hrdosťou zahlási, že idú vandrovať.

„Idem s vami,“ odpovie nadšene moriak **a už putujú šiesti**.

Keď idú okolo farmy, zbadajú kohúta, ako tam hrabe v zemi.

„Hej, kohút, čo tam toľko hrabeš?“ podpichne ho vajce.

Kohút zatrepoce krídlami **a zakikiríka**.

„Hľadám v zemi červíky. A vy kamže idete?“ pýta sa kohút šiestich vandrovníkov.

„Ideme na vandrovku. Pod' s nami aj ty,“ nabádali kohúta.

A ďalej už idú siedmi. Ako tak išli, zašli až do hustého, tmavého lesa. Všade tma, nikde ani vtáčika-letáčika.

„Nože, kohút, vyleť hore na strom a pozri sa naokolo, či niečo neuvidíš,“ hovorí vajce, „potrebujeme niekde na noc skloniť hlavy.“

Kohút vyletí na strom a rozhliada sa.

„Vidím v diaľke nejakú chatrč a v nej svetlo. Poletím napred, nasledujte ma,“ navrhol kohút.

„Poďme, veru. Hladní sme, unavení sme,“ prikývlo vajce a už kráčajú všetci **za kohútom**.

Po chvíli naozaj prišli k akejsi starej chatrči. Netušili, že v nej bývajú obávaní zbojníci.

„Hej, kôň, zabúchaj poriadne na dvere, nech nám ktosi otvorí,“ zavelilo vajce.

Kôň neotálel a svojimi kopytami poriadne **zabúchal na dvere**.

Dvere sa roztvorili a pred nimi stála starena. Bola to matka zbojníkov, rovnako krutá a zlá ako jej synovia.

„A vy tu čo chcete?“ pýta sa ich nazlostene.

„Daj nám poriadne najesť, už dlho vandrujeme a sme hladní,“ odvetí vajce.

„**No ešte to tak!** Nič tu pre vás nemám. Choďte preč skôr, než sa moji synovia vrátia domov. Keď vás tu nájdu, všetkých vás vykántria,“ pohrozila im starena.

Vajce sa poriadne napajedilo a nakázalo volovi: „Zober ju na parohy a odhod tak ďaleko, že už sem cestu nenájde.“

Vôl nabral starenu a **šmaril ju tak ďaleko**, až zmizla v diaľke. Vošli dnu, trošku sa porozhliadli, no čochvíľa začuli, ako k nim pochodujú šiesti lúpežníci.

Najprv sa naľakali, no vajce hneď vymyslelo, čo robiť: „Kôň, ty choď za dvere. Mačka, ty vylez na pec. Kohút, vyskoč na policu. Rak, vlez si do kanvice s vodou. Moriak, ty otvor truhlu a vyčkaj tam.“

Keď boli všetci na svojich miestach, vajce skočilo do pahreby.

Vtom sa dokorán **rozleteli dvere.**

Jeden zo zbojníkov vstúpil dnu a zakričal: „Mama, doma si?“

V dome však ticho, tma, lampáš nesvieti. Hádam spí, pomyslel si syn.

„Chod ju zobudiť, hladní sme!“ riekol druhý lúpežník a vošiel dnu, keď tu zrazu kôň kopol do dverí, **čo mu sily stačili.**

Druhý syn vyletel von a stratil sa v tme.

„Čo sa to, doparoma, robí?!“ zjačal prvý a rozbehol sa do izby.

Vtom ho vôl nabral na rohy a začal kľať, až sa nestačil diviť. Rýchlo skočil k peci, že si zaobstará svetlo z horiacej halúžky, keď ho zrazu mačka začala škriabať a vajce prasklo **a rozprsklo sa mu do očí.**

Mačka škriekala ako o dušu, kohút kikiríkal a moriak hudral, **čo to len šlo.** Zmätený lúpežník lapal po dychu a rýchlo si chcel opláchnuť tvár. Siahol do kanvy s vodou a tu mu hneď do prstov zastrihol rak. Zjačal a vybehol k ostatným bratom, ktorí zatiaľ čakali pred chatrčou.

Tí sa nestačili čudovať, čo sa to tam deje.

Prvý zo zbojníkov hovorí svojim bratom: „Za dverami stojí obor s veľkým baranidlom. V strede izby je ďalší s vidlami, pri peci zase nejaký škriatok, čo škriabe. Pahreba sama od seba strieľa a kanvica strihá.“

Všetci zbojníci sa naľakali, zobrali nohy na plecía a do domu sa už **nikdy nevrátili.**

Vandrovníci potom v pokoji dom obývali, až kým všetky zásoby jedla nepomíňali. A keď sa im všetky zásoby minuli, tak ktoviečo bolo, ale možnože sa opäť domov vrátili.

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec, milé deti.